

§ 4.

Den i § 3, Nr. 2, og § 9 i Loven af 29. Marts 1867 omhandlede Overlevering til vedkommende Ejer kan ikke finde Sted for de Arealer, som er undergivet Fredning efter § 1 i nærværende Lov, og kan for andre Arealer, som hidtil har været undergivet offentlig Fredning, fremtidig kun finde Sted med Klitinspektørens Samtykke.

§ 5.

Overtrædelser af Bestemmelserne i § 3 straffes med Bøder, hvorhos den paa-gældende under Tvangsbøder kan tilpligtes at fjerne de ulovlig anbragte Indretninger. Bøderne tilfalder Kommunens Kasse.

§ 6.

Denne Lov træder straks i Kraft.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Den af Landbrugsministeriet under 30. Maj 1934 nedsatte Kommission vedrørende Spørgsmaalet om Ejendomsrettens Grænser overfor Søterritoriet og Spørgsmaalet om Indskrænkning i Adgang til at opføre Bygninger lige ud til Havet, der bestaar af:

Forhenværende Departementschef i Landbrugsministeriet H. Waage, Kommissionens Formand,

Klitinspektør, Folketingsmand V. Pinholt,

Vandbygningsdirektør C. F. Lillelund, Kontorchef i Direktoratet for Matrikuls-væsenet H. T. Heering,

Kontorchef i Justitsministeriet O. E. F. B. Bilfeldt,

Dr. phil. R. Spærck,
Højesteretssagfører Ejvind Møller,
Folketingsmand Julius Bomholt,
Folketingsmand Rasmussen-Gyilling,
Redaktør E. Finnemann-Bruun,

har ved Skrivelse af 21. Februar 1935 til Landbrugsministeriet fremsendt foranstaaende Forslag med efterfølgende Bemærkninger:

I de senere Aar er der blevet opført en Mængde Huse langs de fleste af Landets Kyster, hvilket Forhold for saa vidt maa anses for glædeligt, som det skaffer mange

Mennesker Adgang til, navnlig i Ferierne, at leve et sundt Liv i frisk Luft og med Adgang til Strandbade. En stærk Bebyggelse langs Kysterne kan imidlertid ogsaa medføre Ulemper. For det første kan den ødelægge Naturskønheder, som absolut bør søges bevarede, og for det andet kan den, hvis den overdrives, vanskeliggøre det for den Del af Befolkningen, som ikke selv har Hus ved Stranden, at faa Adgang til denne og til Badning. Medens Interesser af denne Art formentlig bør søges værnedede gennem Lovgivningen om Naturfredning, gør der sig for Jyllands Vestkyst et særligt Forhold gældende, idet den overhaandtagende Bebyggelse langs Vesterhavet og Skagerak ogsaa medfører Farer og Ulemper med Hensyn til Sandflugtens Dæmpning. Bebyggelsen medfører nemlig en ganske ureguleret Færdsel ikke alene paa Strandbredden, som Almenheden fra gammel Tid har benyttet til Færdsel, men ogsaa, navnlig af Fodgængere, i de til Strandbredden stødende Klitter, hvorved Beplantningen af disse udsættes for Beskadigelser, saaledes at der opstaaer Fare for ny Sandflugt.

I Henhold til Lov af 29. Marts 1867 angaaende Sandflugtens Dæmpning m. v. er vel en hel Del Strækninger langs Jyllands Vestkyst undergivet offentlig Fredning, hvor-